

Bilag 4.

Oversættelse.

Landsretssagfører Hermod Lannungs indlæg vedrørende apartheidspørgsmålet i Det særlige politiske Udvalg den 9. oktober 1963.

Vi har valgt at bede om ordet på et tidligt tidspunkt af dette udvalgs forhandlinger om Sydafrikas apartheidpolitik for nærmere at uddybe visse tanker, som fremsattes i den danske udenrigsministers indlæg under plenarforsamlingens generaldebat den 25. september.

Jeg vil gerne indledningsvis understrege et par punkter, som bør have i erindring ved overvejelsen af vore tanker.

For det første: Hvad er grunden til, at et land som Danmark, tillige med andre nordiske lande, er så stærkt interesseret i dette problem? En af grundene er, at dette spørgsmål dybt har berørt enhver i vore lande. Adskillige tilkendegivelser vidner herom.

En anden årsag er, at vi med dyb bekymring ser fremtiden i møde. Vi mener, at apartheid udgør en trussel mod freden i den sydlige del af Afrika, og vi frygter, at der heraf en skønne dag kan opstå en endnu større trussel mod verdensfreden. Det er ofte blevet sagt, at den eneste vej til frihed for undertrykte folk går gennem voldshandlinger, fordi kun voldshandlinger vil få regeringer og den offentlige mening til at reagere og til at indse, at der må gøres noget. Historien, herunder den seneste tids begivenheder, frembyder tydelige beviser på, at dette ikke er helt urigtigt. Vore tanker bør ses som et forsøg, måske et fortvivlet forsøg, på at overbevise regeringerne om, at der findes et alternativ til katastrofe, dersom vi er indstillet på at overvinde nationale fordomme, at se ind i fremtiden, at erkende sandheden og i tide forberede os på, hvad der i sidste instans vil ske, hvad enten vi bryder os om det eller ej.

Yderligere vil jeg gerne fremhæve, at de ideer, vi har fremsat, hviler på to grundtanker: For det første, det er næppe sandsynligt, at nogen form for fordømmelse og pression, selv nok så stærk, vil foranledige det hvide mindretal i Sydafrika til at ændre dets nuværende politik. Til opnåelse heraf vil det være nødvendigt at overbevise dette mindretal om, at apartheid og det hvide herredømmes ophør ikke er ensbetydende med ophøret af dette mindretals eksistens. På den anden side ville det hvide mindretal, selv om vi kunne overtale det om, at dette ikke er tilfældet, stadig væk ikke være nødsaget til at opgive sin nuværende politik, medmindre det udsættes for pression, der er stærk nok til at få det til at indse, at det ikke er muligt at tilsidesætte verdens almindelige krav om, at apartheid og hvidt herredømme i Sydafrika bringes til ophør.

Disse to grundtanker fører os til den opfattelse, at De Forenede Nationers indsats må ske på flere fronter, at vi må have mere end én streng på vor bue. Samtidig med at pressionen over for den sydafrikanske regering og dermed over for det hvide mindretal må fortsættes og forøges, må vi vække forhåbninger hos dette mindretal ved at formulere positive idealer for et samfund, som kan træde i stedet for det nuværende, der bygger på apartheid, og vi må alvorligt forberede os på de problemer, som denne organisation uundgåeligt vil blive stillet over for under skabelsen af dette nye samfund.

Yderligere vil jeg gerne fremhæve et spørgsmål, som vi tillægger en vis betydning: I vor søgen efter grundlaget for et nyt moderne samfund i Sydafrika til erstatning